

Ige: Lk. 24,1-12

Lk. 24:5

Dolgainknak legtöbbször van egy kiszámítható menete. Megtervezzük a hétköznapjainkat és az ünnepeinket a legapróbb részletekig. Még a gyász idején is tervet készítünk, hogy mindent kegyelettel elrendezzünk.

1. Így voltak ezzel a Jézust gyászoló asszonyok is. Ott voltak Jézus sírba helyezésénél, és már akkor megtervezték a vasárnap hajnali találkozást a temetőbe vezető úton. Ki-ki azt hozza magával, amit előre elkészít erre a fájdalmas eseményre. Mindannyiukban élt egy kép arról, hogy mit fognak látni. Tudták, hogy hol a sír. Kialvatlanul, teli gyásszal mentek a sírhoz és nem számítottak semmi váratlanra.

De mikor odaértek mégis kizökkentek fásultságukból és csendes merengésükből. Se a sírbolt, se a test nem úgy volt, ahogy pénteken látták. Semmit sem úgy találtak, ahogy elgondolták. A sírboltot bezáró kő el volt hengerítve és a halott nem volt sehol.

Csak álltak ott tanácstalanul. Szemük körbe járt, gondolataik cikáztak. Tanácstalanság és zavar volt bennük:

Mi lesz a kenettel? Talán mégis eltévesztették a helyet? Egyikük kibökte: Lehet, hogy ellopták a testét? De ki, és miért? Még tovább gyalázzák?

Kiestek az előre eltervezett programból. Elakadtak.

Ekkor odalépett melléjük fénylő ruhában két férfi. Honnan kerültek ide ilyen korán? Mi ez a fény? Kik lehetnek? Cikáztak a kérdések bennük.

„*Miért keresitek a holtak közt az élő? Emlékezzetek, hogyan beszélt nektek...: Az emberfiának bűnösök kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.*”- hangzott az idegenek szájából.

Kik ezek? És honnan tudják, hogy mit keresnek ők? És mi az, hogy élő? Cikáztak tovább bennük a tanácstalan kérdések.

Mindent elterveztek, mindent megszervezték, és most minden felborulni látszik. Mit jelentsen ez?

„*Nincsen itt, hanem feltámadt!*”

2. A tanítványok már korán reggel együtt voltak azon a hajnalon. Titokban, csendben osontak az utcán, lesve, hogy nem követik-e őket. Félték. Fejükben 2 napja zsongtak a kérdések: Hogyan történhetett ez? Félreismertük? De akkor hogyan értelmezzük a szavait, a csodáit? Mit kezdjünk magunkkal, ha feltettük valamire az életünket és kiderül, hogy tévedtünk? Mit kezdjünk korábbi hitünkkel? Dühösek és csalódottak. Lehet, hogy jobb lett volna harcolni érte, hogy ne fogják el? Hogy nézzünk egymásra? Mint gyáva, rettegésben bujkáló követőkre? Milyen büszkék voltak nemrég, amikor ünneplő sokaság között Jeruzsálemben tartott. Milyen büszkék voltak, hogy hozzá tartoznak, hiszen királysága mindjárt beteljesedik. És nekik is mindjárt meg lesz a jutalmuk, hogy követték. Nagy lelkesedésükben már osztották maguk között a minisztériumokat.

De egy hét nagy idő. Most semmivé foszlott mindez. Ott ülnek, vasárnap reggel, bezárkózva.

Ekkor vágódtak be hozzájuk az asszonyok. Kipirult arccal, izgalomtól lihegve mesélik, hogy mit láttak és hallottak.

Gondolhatjátok, hogy néztek rájuk a tanítványok! Talán elment az eszetek, hogy sületlenségeket beszéltek? Ilyen drámai helyzettel tréfálni? Hát annál komolyabb emberek vagyunk, hogy a ti üres fecsegéseteknek higgyünk. A dolgok nem szoktak csak úgy kitörni a maguk kerékvágásából. Jézus halott.

Péter azonban nem nyugodott. Elfutott a sírhoz és azt látta, amit legkevésbé sem várt. Elámult, elcsodálkozott, meghökkent, mert valami olyan történt, amire nem készült.

3. Tanácstalanok. Meglepettek. Összezavarodottak. Ilyenek voltak a húsvét hajnali események szereplői.

„Mit keresitek a holtak között az élőket?” Az élet egy szüntelen keresés. Nem pénzkeresés. Bár sokan azt gondolják. De ha tőlük egykor megkérdezzük, hogy mit kezdted az életeddel? Talán azt mondják, hogy pénzt kerestem? Pénzt kerestél, amikor kicsi volt a gyermeked, amikor a háztársadnak lett volna rád szüksége? Pénzt kerestél, amikor ünnepelni kellett volna? Amikor nem volt időd Istenre...?

Az élet egy nagy keresés. Keresünk valamit, ami megelégti üres, éhező szívünket. Keressük ezt mindenhol. (Szerelemben, baráti körben, munkában, utazásban.) És van sok színes dolog, ami csábít minket és azt sugallja, hogy itt majd megtalálod! És újabb és újabb dolgok vonzzák a szívedet, hogy itt majd megtalálod, próbáld ki! Egy egész élet kevés arra, hogy mind megpróbáld. S közben eltékozolod a heteket, hónapokat, éveket. Mert rossz helyen, a holtak között keresgélész. Ezek a vonzó, színes dolgok azt is mondják neked, hogy tervezd be az egész életedet! Építsd fel magadban jó előre. Ne várd a váratlant, ami kizökkent! Csak keress, keress a halott dolgok között!

Megtoppanthat Téged valami? Elbizonytalaníthat valami? Vagy olyan magabiztos vagy, hogy semmi ki nem billenthet? Egy elhengerített kő? Üres sír? Mennyei követek? Egy haláleset? Egy beszélgetés? Egy ígehirdetés? Egy betegség?...Ezek jelek, amelyek el akarnak bizonytalanítani, ki akarnak billenteni jól megtervezett életedből. És hozzá Isten szava: Te miért keresel a holtak között? Miért nem látod, hogy felívelő, megtervezett karriered nem vezet sehová? Miért nem látod, hogy egyetlen szavamra minden megváltozhat? Halálból élet, életből halál lehet.

Ha most tanácstalan vagy, ha összezavarodottá tett az, amit Jézusról hallottál, akkor jó úton jársz. Ma jobb tanácstalanul állni a húsvéti események hallatán. Mert Jézus valóban feltámadt, és már semmi sem maradhat úgy, mint azelőtt volt. A tanácstalan, bizonytalan kezdet jó kezdet, mert ebből élet lehet. Ha bizonytalan kezded, szíved kinyújtod felé, - majd meglátod, hogy - Jézus megragadja és az élet útján vezet tovább. Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész